

LBRIS

We know
books

Anatol Guzic

**ILUZIA
MANIPULĂRII**

//bestseller

Chișinău

2023

TEROAREA DIN CULISE.....	3
--------------------------	---

PARTEA I

1	5
2	15
3	25
4	43
5	100
6	112

PARTEA II

1	154
2	200
3	236
4	279
5	321

PARTEA III

1	348
2	372
3	385
4	453
5	487

DIN JURNALUL MEU.....	509
-----------------------	-----

TEROAREA DIN CULISE

„Primul secret, privind felul în care se poate manipula societatea, este supremația asupra opiniei publice. Prin aceasta se poate semăna între oameni atâta sciziune, îndoială și păreri contradictorii, încât ei nu se vor mai descurca în zăpăceala colectivă... Al doilea secret este de a pune în mișcare toate slăbiciunile și defectele omenești, patimile, greșelile, până ce oamenii nu se mai pot înțelege între ei... Prin invidie, ură, discordie și război, prin foamete, lipsuri și molime, toate popoarele vor fi atât de slăbite, încât nu vor ști cum să iasă din impas, decât dacă se supun voinței noastre...” (Fragment extras dintr-un document găsit în anul 1785)

Te-ai întrebat vreodată dacă legile după care funcționează un stat și după care funcționezi tu însuși, nu sunt altceva decât mecanisme de manipulare? Te-ai întrebat de ce lumea se împarte în țări bogate și țări sărace? Te-ai întrebat de ce războaiele menite să aducă pacea, nu fac altceva, decât să declanșeze și mai multe războaie? Te-ai întrebat dacă nu cumva răul existent, este făcut intenționat și folosit pe post de bici? Te-ai întrebat cine ține în mână acest bici? Te-ai întrebat dacă există grupuri secrete care controlează din umbră lumea? Te-ai întrebat vreodată câți oameni fac parte din aceste grupuri? Te-ai întrebat vreodată unde...? Te-ai întrebat vreodată dacă...? Te-ai întrebat vreodată de ce...? Te-ai întrebat vreodată la ce bun...? Te-ai întrebat vreodată cum se întâmplă...? Te-ai întrebat vreodată de câte ori...?

Te-ai întrebat vreodată dacă trăiești cu adevărat după bunul tău plac? Te-ai întrebat dacă cineva, străin sau apropiat, abia așteaptă să faci greșeli, ca să-ți poată controla viața? Te-ai întrebat dacă ești împins în mod intenționat să faci aceste greșeli? Te-ai întrebat de ce? Te-ai întrebat... Ai găsit vreun răspuns? Doar ai presupus? Și eu, la fel, am presupus o poveste, după ce mi-am pus câteva dintre întrebările de mai sus. Este o poveste inspirată din evenimente și personaje care îți vor părea cunoscute. Orice asemănare cu realitatea este însă o pură coincidență.

PARTEA I

1

„Geniul nevalorificat poate declanșa haosul.”

În muzeu dăinuie o liniște apăsătoare. Este o liniște așteptată de toate exponatele aranjate pe socluri, în sălile vechii clădiri. Numai noaptea și numai această liniște, dezvăluie adevărata valoare a obiectelor, adevărata profunzime istorică. Ziua, sute de vizitatori le admiră, le examinează, le aduc aminte despre trecutul lor, care de multe ori este o poveste inventată de istorici, crezând că au fost capabili să le dezlege tainele. Acest lucru face exponatele să învie și să privească cu satisfacție la gânditorii, pe ale căror chipuri se reflectă naiva convingere că au găsit răspunsul la o ghicitoare. Secretele le vor fi protejate pentru totdeauna de exteriorul lor.

La un moment dat, liniștea este ușor perturbată de pașii calmi ai unui tânăr chipeș, cu o cărare dreaptă în părul castaniu, aranjat cu acuratețe. Fața lui lată și pielea tonifiată se evidențiază perfect, împreună cu unghiurile mandibulei ascuțite și ochii căprui-închis, bine accentuați. Poartă un costum bordo, ajustat elegant pe corp, iar sub sacou, se vede o cămașă de culoarea smoalei. Sunetul pantofilor atingând podeaua, dă de înțeles că este un om cumpătat și calculat. Pe degetul mijlociu are un ghiul cu o piatră în care se distinge un blazon. Pare a fi student la o prestigioasă instituție engleză, învăluit într-un aer

misterios, care poate să înspăimânte. Puținele mișcări pe care le face, dovedesc că se află într-o stare de meditație profundă. Privirea indiferentă și plictisită, ascunde cunoașterea tuturor enigmelor din spatele fiecărui exponat, pe care îl scrutează fără pic de entuziasm.

Cu mâinile la spate, se plimbă prin sala mare a muzeului, în căutarea inspirației. Privește la tablourile cu scene biblice, la portretele unor personalități istorice, la piesele vestimentare, arme, statui. Își trece privirea de la un obiect la altul, de parcă s-ar uita la niște suvenire ieftine. Ceva reușește totuși să-i atragă atenția. Se apropie cu ochi arzători, de parc-ar fi magnetizat de acel obiect. Începe să-l scruteze, aprinzându-se în el flacăra unei idei de mult căutate.

Brusc, se aude scârțâitul ușii din capătul sălii. Trezit ca dintr-un vis adânc, tânărul întoarce privirea: dinspre ușă, se îndreaptă spre el un bărbat cu o mină încruntată, îmbrăcat într-o robă de culoare mov-închis. Are pe degetul mic un ghiul asemănător cu cel al tânărului. Se apropie încet și calm, ceea ce îl face pe tânăr să simtă în fiecare celulă un amestec de furie și nerăbdare. Expresia feței însă nu trădează nici una, nici alta. Pare mai curând, indiferent. Bărbatul se oprește la câțiva pași depărtare. Tace. Asta îl face pe tânăr să se simtă înjosit, în fața lui nu e decât un servitor. De dragul momentului care urmează, nu face nimic ca să pună capăt acestei situații jenante (cu toate că își dorește cu ardoare). În sfârșit, bărbatul începe să vorbească cu o voce joasă:

– Cei Cinci superiori sunt gata să vă primească.

Tânărul ezită să se miște. Are nevoie de o clipă să-și tragă aer. Se află în fața unui moment la care râvnește de mult și de aceea are nevoie de toată încrederea. Servitorul îl așteaptă să-și adune forțele. Îl conduce apoi prin ușile deschise de unde

a venit, iar de acolo, pe un coridor lung, până la un ascensor cu încrustări forjate, ce reprezintă imaginea unor zeități antice. Acolo se află un alt bărbat, îmbrăcat în frac de aceeași culoare mov-închis, cu papion și mănuși albe. Pe chip are întipărit un zâmbet. Stă în fața unei mese metalice cu mai multe nivele sub ea, acoperită cu o cuvertură din catifea. După ce dispăre bărbatul în robă, ia de pe al doilea nivel al mesei, un mic dispozitiv, pe care îl aranjează cu grijă pe suprafața cuverturii.

– Vă rog să prezentați obiectele de membru ale Ordinului, zise bărbatul, ignorând aerul superior al tânărului.

Până să se conformeze celor spuse, tânărul hotărâște să zăbovească. Simțea că trebuie să avanseze în atitudinea sa superioară. Bărbatul rămâne nemișcat, cu același zâmbet pe buze, dispus să aștepte cât va fi nevoie. Tânărul scoate din buzunarul interior al sacoului, o placă de aur, de mărimea unei cărți de joc, o pune pe masă lângă dispozitiv, apoi își trage ghiulul de pe deget și-l pune lângă placă.

– Vă mulțumesc. Bărbatul ia ambele elemente și le introduce în dispozitiv.

Începe scanarea. Pe un mic ecran apar imaginile obiectelor. Pe blazonul din interiorul ghiulului și pe suprafața plăcii, se distinge litera „A”. Au apărut și câteva date despre tânăr: Luc von Aristod al III-lea, înalt membru al Ordinului „Aequilibrium”, nivelul de acces: superior, numele de cod: „Străinul”. Bărbatul ridică ochii de la dispozitiv, mulțumit de rezultatele scanării.

– Perfect. Zâmbetul bărbatului rămâne neschimbat. Se apleacă și ridică de pe al treilea nivel al mesei o tavă de argint, cu o sticlă de cristal pe jumătate cu o băutură; după culoare, părea să fie coniac; un pahar și un recipient cu gheață.

Tânărul privește suspicios la bărbat; cu mișcări suave, acesta toarnă în pahar puțină băutură, din recipient aruncă două

cuburi de gheață și îi întinde paharul, cu un gest grațios. Tânărul își îndreaptă privirea, lent, cu aceeași superioritate în expresia ochilor, de la mina servilă a bărbatului, spre paharul întins. Observă în pahar primele semne care-l alarmează: în mijlocul cuburilor de gheață vede un soi de substanță de culoare albastră. Superiorității din ochi, îi ia locul neîncrederea, observată de bărbatul care îl fixează apăsător cu privirea. Niciun mușchi de pe fața bărbatului nu se mișcă. Rămâne țintit locului, absolut intact la atitudinea tânărului, dându-i astfel de înțeles că doar dacă bea totul din pahar, poate merge mai departe.

– Beți cu plăcere. După ce aude asta, tânărul ridică mâna și atinge paharul cu degetele. Vă puteți relaxa în fotoliul de acolo.

În unul din colțurile micului hol, era un fotoliu din marochin, iluminat deasupra de o lampă. Tânărul ia o primă înghițitură din pahar, înainte de a se mișca din loc. În drum spre fotoliu, mai bea, iar când se așază comod, observă dizolvarea completă a cuburilor de gheață. Privind la bărbatul care stătea cu mâinile împreunate în față și cu același zâmbet satisfăcut pe chip, dă peste cap restul băuturii. Simte cum îl cuprinde o moleșală în tot corpul, dându-și seama treptat că nu mai are niciun control asupra mușchilor. Cu ochiul minții vede cum sângele îi curge prin vene, iar bătăile inimii îi duduie puternic în timpane... „Ce senzație...” Peste claritatea vederii se abate o ceață preschimbată rapid în nori denși, care-i acoperă orice licăr de lumină din fața ochilor... Adoarme...

...se trezește subit, ca un gardian răpus de somn, din cauza unei oboseli apăsătoare. În mână nu mai ține paharul. Privește în jur și vede că se află în același fotoliu de marochin, doar că în altă încăpere. Bărbatul în mănuși albe dispăruse și el, în loc de ascensor, i se înalță în fața ochilor, o singură ușă dublă din lemn cioplit. Se ridică în capul oaselor și, pe măsură ce înaintează, are

senzația iluzorie că ușa se înalță în fața lui. Apleacă bărbia spre clanță și-o privește cu neîncredere. Pune la îndoială că se află în clădirea muzeului; s-ar putea nici ziua să nu mai fie aceeași. Dar ce contează? Înțelege că nu există cale de întoarcere și că tot ce-i rămâne să facă, e să tragă de clanță. În clipa în care întinde brațul, ușile-porti se deschid automat în lături – de după ele apare o sală lungă cu pereți înalți, coloane și o mulțime de rafturi ticsite cu diferite cărți vechi. Seamănă cu o sală de lectură, delimitată în două părți de mese, aranjate în formă de șah, cu scaune și abajururi pe fiecare. Tânărul înaintază lent și descoperă detalii pe care putea doar să și le imagineze – sala avea și un al doilea nivel, format dintr-un balcon dotat cu alte mese și rafturi de cărți. Două mese de o parte, altele două de cealaltă parte a balconului și ultima, din capăt – era singura cu abajururile aprinse, iar lumina cădea pe câte o siluetă așezată pe scaun. Toate figurile arătau ca niște umbre, nu se distingea nimic din exteriorul lor. „Sunt superiorii. Cei cinci...” își spuse tânărul, nemulțumit că fusese privat de dreptul de a-i vedea. El continuă să înainteze spre centrul sălii, iluminat de un flux de lumină venit de sus și formând o zonă bine distinsă. În interiorul ei se aflau rânduite 12 mese grupate câte șase și plasate una în fața alteia. Tânărul pătrunde în raza de lumină, observând că la fiecare masă se afla câte un bărbat – fețele acestora erau clare în fasciculul de lumină. Cu toate că păreau bătrâni, unii emanau multă vitalitate. Fiecare îl urmărea cu priviri robuste și pline de mister. Tânărul se simțea ca într-o cușcă cu lei, gata să-l atace, imediat ce-i scapă o mișcare greșită. Culoarul liber dintre mese ducea spre un soclu. Pe suprafață se distingeau câteva lucruri bine aranjate. „Ele sunt. Elementele care mă vor face membru al consiliului. Iată și masa cu locul liber. Locul care îmi va aparține.” Tânărul înaintază spre soclu cu respirația tăiată. Pupilele i se dilată, de

îndată ce observă un alt ghiul, o altă placă cu încrustări și un aparat de tatuat, cu o mică pungă plină cu un lichid asemănător cu plasmă. Tânărul devorează fiecare obiect în parte, arzând de nerăbdare să intre în posesia lor.

– Impresionat? se aude o voce venită din față.

Sprâncenele frumos îngrijite ale tânărului, se ridică precum două săgeți arcuite. Vede cum de după soclu intră în lumină un bărbat înalt, slab, cărunț, având pe față câteva riduri abia vizibile, cu ochi mici și sclipitori, ascunși în orbitele adâncite. Este îmbrăcat într-o robă de culoare purpurie, cu mânecile lungi până la poale.

– Probabil că nu prea. Singura schimbare este tatuajul pe care îl primește în dar viitorul membru al consiliului Ordinului „A”.

În auzul tânărului se scurge miere, odată cu pronunțarea acestor cuvinte. Se abține să zică ceva, ca nu cumva să-și arate emoțiile puternice, ce-l învăluie în aceste clipe.

– Vino.

Bărbatul se întoarce și intră în întuneric prin partea dreaptă a soclului. Tânărul pare derutat. Nu știe ce să creadă despre acest „Vino” neașteptat. Se uită la obiectele de pe soclu, apoi, peste umăr, la masa liberă. În tot acest timp, bărbatul îl străpung cu privirile, nerăbdători să vadă cum va proceda „puștiul”. Nu avea altă cale, decât să-l urmeze pe bărbatul în robă. S-a trezit condus într-o sală cu hărți vechi din diferite epoci.

– Ca secretar al Ordinului, vreau să-ți aduc sincere mulțumiri din partea celor Cinci superiori și a consiliului. Exprim însă și regretul lor, că n-o pot face personal. Reușitele tale au marcat întreaga lume. Ești singurul care, în timp record și la vârsta de numai 25 de ani, a reușit să elaboreze planuri de asemenea amploare. URSS-ul nu mai există. E o victorie de mult râvnită de Ordin. Harta lumii se va schimba radical. Asociații și

membrii noștri vor avea de muncit mult. Acum misiunea noastră de menținere a echilibrului mondial, intră într-o nouă etapă, una... mult mai dificilă.

Bărbatul desface o hartă nouă pe o masă de sticlă, în care se află harta lumii din anii 1945-1989. Pe noua hartă lipsește Uniunea Sovietică.

– Planurile tale au dus la apariția unor țări noi. În altele, după cum știi, s-au schimbat sistemele politice...

Tânărul nu putea să se concentreze la cele spuse de bărbat. Se gândea, stupefiat, la ceea ce trebuia să se întâmple în sala de lectură. Nu se aștepta că va fi implicat într-o discuție care-i spulberă aspirațiile și că locul de la masă și obiectele de membru al consiliului se vor pierde în neant.

– ...pentru început, misiunile noastre viitoare se vor concentra pe menținerea sărăciei și instabilității politice în Austria, România, Republica Moldova, Ucraina, Belarus și, mai ales, în Federația Rusă. Toate structurile oficiale și neoficiale ale Ordinului au început să pătrundă pe teritoriul lor. Sunt înrolați examinatori, membri și agenți. Marea problemă e că ducem lipsă de minți, care să gestioneze lucrurile și să elaboreze scheme și planuri noi. Speranța Ordinului ești tu. Bărbatul face un rictus.

Tânărului nu-i vine să creadă ceea ce aude. Golul pe care îl simte în interior se umple cu furie și ură, față de bărbat, dar cel mai mult, față de cei care-i spulberau visele – toți erau la etajul doi al sălii de lectură.

– Iată sarcinile noi. Te vei stabili în așa-zisa „Republica Moldova”. Această țară trebuie să fie un mic cancer, la hotarul dintre Europa de Est și cea de Vest. Unul dintre membrii Ordinului, care se află acolo, a reușit să creeze un parlament potrivit nouă, a găsit și un număr de oameni pe care-i putem controla. Tu trebuie să le întărești mai bine pe toate. Populația și sistemul